

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30708/2023
09.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Пајовић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за спољну и унутрашњу трговину „Omnico Sysbi“ ДОО Београд са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Душан Петровић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2593/22 од 08.09.2022. године, у седници одржаној дана 09.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2593/22 од 08.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1822/21 од 04.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати износ од 322.113,90 евра са затезном каматом почев од 29.12.2015. године па до исплате, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као неоснован; ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере којим је тражио одређивање забране располагања средствима на рачуну туженог у овој правној ствари, као неоснован; ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 566.875,00 динара са законском затезном каматом почев од дана стицања услова извршности одлуке па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2593/22 од 08.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1822/21 од 04.02.2022. године; ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20) Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Другостепени суд није пропустио да примени, нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, ББ био је власник туженог ПД „Omnicо Sysbi“ ДОО Београд и Предузећа „Sysbi export import transit g.m.b.h.“ Wien, Austria, које се у сарадњи са фирмом „РУН“ бавило пословима увоза возила и продаје делова за возило. Дана 23.09.1994. године предузеће „Sysbi export import transit g.m.b.h.“ Wien, Austria је са фирмом „Vitomatic trading ltd Nicosia“ закључило уговор о заједничкој пословној трансакцији чији је предмет била куповина робе вредности 1.000.000 DM, те се у те сврхе „Vitomatic trading ltd Nicosia“ обавезао да предузећу „Sysbi export import transit g.m.b.h.“ Wien, Austria одобри зајам у износу од 1.000.000 DM са роком враћања од 180 дана, а „Sysbi export import transit g.m.b.h.“ Wien, Austria се обавезао да тај новац врати у уговореном року, уз плаћање 4% камате месечно. Дана 18.04.1995. године закључен је додатак - Анекс уговора о заједничкој пословној трансакцији од 23.09.1994. године, којим је констатовано да „Sysbi export import transit g.m.b.h.“ Wien, Austria није испунио своје уговорене обавезе. ББ, као директор туженог је у допису послатом предузећу „Nicosia Cyprus“, поред осталог, навео да обавезу враћања средстава у износу од 1.000.000 DM у уговореним роковима преузима тужено предузеће, за шта је предложио одговарајуће обезбеђење код КВВ Београд. Како наведене обавезе враћања зајма нису благовремено и уредно измирене, дописом преузећа „Vitomatic trading ltd Nicosia“, опоменут је ББ, директор туженог, а у истом допису је наведено и да је јула 1995. године компанија „Nivada import-export gmbh“, у власништву ВВ, уплатила износ од 700.000 DM, али да након те уплате других уплата није било. У складу са приложеним свифтом од 31.12.1998. године у корист „Агропром банке“ АД Бања Лука преко LNB Internationale Handelsbank као уплатилац је означен ГГ на износ од 630.000 DM. У горњем левом углу истог налази се деловодни печат „Omnicо Sysbi export import Belgrade“ и руком уписан бр. 182/31.12.1998, док је у доњем левом углу руком дописано: „обавезу „Omnicо Sysbi“ регулисаће овде тужилац АА“, а на средини је стављен печат туженог слабог отиска са нечитким потписом. На полеђини свифта је руком написана белешка са датумом 29.12.2013. године у којој је наведено дуговање због неизвршења продужено 29.12.2013. године на рок од 2 године до 29.12.2015. године. Белешка је потписана нечитким потписима за које тужилац тврди да су потписи његов и његовог брата ББ. На писмену

откуцано писаћом машином без унетог датума и енглеским језиком наведено Acc No DEM 9871-005 Baneficiary Agroprom Banka AD Banja Luka, With Bank: lhb Internationale Handels Bank Frankfurt/M, swift: LHBIDEFF Details of Peyment: ГГ уз навођење броја штедног рачуна. На том писмену је изнад откуцаног текста руком унет износ од 630.000 DM, а испод откуцаног текста са десне стране руком је убележено: платити у име АА на горњи рачун по налогу „Војвођанске Банке“ за „Omnico Sysbi“ – Београд. Са леве стране овог текста руком је уписано „примио“ и нечитак потпис за који тужилац тврди да је његов, а преко овог текста дописаног руком у доњем делу такође је руком уписан датум 29.12.2013. године, с тим што је година преправљена, а преко године су стављена два печата, један са слабијим и један са јачим отиском. Тужилац је тврдио да се ради о тексту који је откуцан у канцеларији ВВ, те да је текст на десној страни о плаћању исписао својом руком ВВ, а он потписао да је примио то писмено. Тужилац тврди да је он измирио наведени дуг свог брата ББ посредством ВВ, односно његове фирме, те да је новац пребачен „Војвођанској банци“ и то од дела новца који је тужилац добио од продаје своје куће, тако што је новац уплатио ГГ из ..., према коме је ВВ имао обавезе, а све у договору са ВВ (што је детаљано образложено у нижестепеним одлукама). Заоставштина покојног брата ББ расправљена је правноснажним решењем Првог основног суда у Београду О 7408/14 од 07.12.2015. године којим је утврђено да његову заоставштину између осталог чини и право власништва са уделом од 100% у ПД за спољну и унутрашњу трговину „Omnico Sysbi“ ДОО Београд, а за законског наследника оглашен је његов син ДД, који се по правноснажности решења о наслеђивању 2016. године у АПР уписао као законски заступник туженог. Наследнику ДД су тек по потврдама од 10.05. и 23.06.2014. године предати кључеви пословног простора фирме „Omnico Sysbi“ ДОО Београд, документација, дрвени и заводни печат тог предузећа, округли печат и јастуче за печате. Законски заступник туженог, а син сада покојног ББ, ДД је у свом исказу тврдио да тужени никада није био дужан тужиоцу, нити да је тужилац икада испунио било какву обавезу туженог, да је тужени имао релативно мала дуговања у динарским износима, о чему је приложио потврду о неизвршеним основама и налозима евидентираним у принудној наплати Одељења за принудну наплату НБС у Крагујевцу од 09.12.2014. године, што указује на неоснованост тужиочевих навода о лошем пословању туженог предузећа.

На основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев тужиоца као неоснован, а за своју одлуку дали су детаљне, јасне и ваљане разлоге које прихвата и на које упућује Врховни суд.

Одредбом члана 17. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да су стране у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење.

Одредбом члана 262. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да поверилац у обавезном односу је овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи.

Одредбом члана 557. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилном применом материјалног права, правилно ценећи основаним и исктакнуте приговоре недостатка активне и пасивне легитимације, закључили да тужилац није доказао да је у облигационом односу са туженим, с обзиром да није приложио писане доказе у виду уговора о зајму, признаница, потврда да је туженом ставио на располагање утужени износ новца, нити је приложио извод са рачуна у прилог својих навода да је туженом лично или посредством фирме „Nivada export - import g.m.b.h.“ у власништву трећег лица ВВ заиста и уплатио утужени износ новца. Ово тим пре што се ради о позајмици правном лицу које има посебан рачун одвојен од својих чланова и оснивача, при чему је у питању значајна сума новца која се није могла предавати простим физичким уручењем. Тужилац је доставио писани доказ – свифт са поруком да је посредством кореспондентних банака на тржишту међународних трансакција уплаћен износ од 630.000 DM који се реферише на ГГ, али то не доказује да је тужилац у корист туженог уплатио утужени износ новца, са разлога што у наведеном свифту нису наведени ни тужилац ни тужени као учесници финансијских трансакција, а једини који је наведен је ГГ, за кога тужилац није доказао да ли је и у каквој правној вези са парничним странкама, нити да је уплатио наведени износ новца у корист туженог по тужиочевом налогу. Тужилац није пружио ни доказе у вези уговора о зајму закљученом са предузећем „Nivada export - import g.m.b.h.“ или са ВВ у прилог својих навода да је желећи да помогне туженом наведени износ новца и позајмио. Правилно су цењени и тужиочеви наводи да је реч о усмено закљученом уговору о зајму између тужиоца и наведеног предузећа, односно његовог власника, али исти нису прихваћени јер је реч о пословној трансакцији између тужиоца и правног лица, те је морао да буде закључен писани уговор о зајму из разлога правне сигурности, транспарентности пословања наведеног предузећа код чињенице да предузеће има самосталан рачун преко кога је обавезан да прима уплате и врши исплате у платном промету. Тужилац није пружио ни доказе у виду уговора о цесији, те да је по налогу ББ на име враћања зајма датог за измирење обавеза туженог уплатио позајмљени износ новца ГГ. Није од утицаја на другачију одлуку суда ни приложени деловодник туженог у прилог навода тужиоца да је туженом уплатио износ од 630.000 DM, с обзиром да је тужени правно лице и да располаже својим рачуном сходно чему се у истом евидентирају све уплате на име наведеног предузећа, сходно правилима о платном промету, а који извод са рачуна тужилац није приложио, нити било какву потврду да је извршио уплату на рачун туженог. Осим наведеног у спорној свифт поруци нигде није наведено име ни тужиоца ни туженог ни ББ, нити је наведена ознака поруке која одређује врсту трансакције, док се тужилац у истом као уплатилац не помиње, па тужилац по оцени суда није ни уплатио наведени износ новца код чињенице да није утврђено да је дао налог ГГ. Дакле, утврђено је да не постоји правни континуитет и след између уговора о заједничкој пословној трансакцији и дуга који тужилац тврди да тужени према њему има. Правилно је утврђена и чињеница

солвентности туженог у спорном периоду и утврђено да је исти био солвентан, односно да је имао финансијски капацитет и да није имао потребе за позајмицама, у прилог чему је достављен допис Одељења за принудну наплату НБС у коме је наведено да је тужени био у блокади за износ 246.701,81 динар, те да је тужени имао и менично овлашћење које је гласило на износ од 12.105.183,64 динара које је могло да буде активирано у циљу намирења потраживања, што није доказано да је учињено у случају недостатка средстава за исплату дуговања, као и достављање захвалнице Војске тадашње СРЈ за помоћ у возилима за време НАТО агресије. Правилно су цењени и искази сведока АА и ББ код чињенице да исти нису имали непосредна, већ посредна сазнања, те су њихови искази у супротности са приложеним писаним доказима из којих не произилази веза између пословних трансакција тужиоца са ВВ, односно његовом фирмом у погледу позајмице у циљу финансијске помоћи покојном ББ.

Неосновани су ревизијски наводи тужиоца да је погрешан правни став нижестепених судова да свифт не представља доказ о уплати новца у смислу члана 318. Закона о облигационим односима.

Одредбом члана 318. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да ако се плаћање врши посредством банке или друге организације код које се води рачун повериоца, сматраће се, уколико уговорне стране нису другачије одредиле да је дуг измирен када банци односно организацији код које се води рачун стигне новчана дознака у корист повериоца или налог (вирман) дужникове банке, односно организације да одобри рачуну повериоца износ означен у налогу.

Свифт на који се тужилац позива у конкретном случају не може се сматрати као начин измирења дуга у смислу наведене одредбе члана 318. став 1. ЗОО, како су то правилно утврдили и нижестепени судови, јер се из истог не види ко је уплатио наведени износ новца, у информацијама о плаћању се налази име трећег лица, ГГ, али се не види да је износ уплаћен у корист туженог, нити преко које банке. Наиме, свифт је средство за размену стандардизованих порука код међународних финансијских институција, при чему свака порука која се размењује носи своју шифру, односно одређени број који почиње са ознаком „МТ“, што са овим свифтом и поруком није случај. Дакле, у ширем смислу свифт представља међународну банкарску мрежу и софтвер за размену порука који омогућава размену стандардизованих порука код међународних финансијских институција, а саме поруке се односе на плаћања, трговину и хартије од вредности, управо из тог разлога шифра трансакције и поруке је одређена „МТ“ ознаком са бројем, што овде није случај, јер спорни свифт нигде не садржи ознаку, због чега суд није могао да утврди о ком виду трансакције је реч. Ово тим пре што плаћања по трајном налогу путем свифта на међунаордном финансијском тржишту носе ознаку „МТ104“, а овде то није случај, односно ни једна ознака свифт трансакције није наведена, због чега тужилац није доказао о каквој се трансакцији ради, у каквој је вези трећег лица ГГ са тим и са туженим, односно спорним дуговањем, а није доказао ни да је спорна трансакција извршена по тужиоцевом налогу.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у смњу правилност примене материјалног права, Врховни суд је ревизију тужиоца одбио као неосновану и одлучио као у изреци, применом члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија,
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**